

Vstane jako Kristus z mrtvých, vstoupí na nebe a snese se jako Duch svatý na svoje učedníky.

Jako Kristus zanechal za svého následníka zástupce sv. Petra, tak Vilemína zanechala sestru Maifredu de Pirovano ze řádu humilatů za svou náměstkyni na zemi.

Ta bude konat vždy obřady nad hrobem Vilemíny jako papež, nástupce sv. Petra, nad hrobem sv. Petra.

Má založit novou ženskou hierarchii.

Papež a kardinálové pominou.

Maifreda bude sídlit, kázat a konat obřady v hlavním chrámu v Miláně.

Sestra Maifreda sestaví nová evangelia, která budou pokaždé začínat: Za onoho času řekl Duch svatý učedníkům svým.

K Vilemínině hrobu nechť se putuje jako ke Kristovi do Jeruzaléma.

Pitvorné obřady

Není divu, že toto nové vyznání víry, které chtělo zrušit papeže a celou církev, bylo tvrdě odsouzeno inkvizicí. Církev se proti takovým reformám a novotám ostře ohradila a kárala mnichy, jeptišky i laické vilemity.

Inkvizitor Maifredus de Dovaria vystoupil proti vilemitským kacírům už v roce 1283. Vilemité po tomto útoku své bludy odvolali a slíbili, že se vzdají svých pošetilých obřadů, nových evangelií, schůzek i hodů apoštolské lásky.

Ale už o letnicích roku 1299 se sešli znovu a za hojně účasti věřících chystali oslavu Ducha svatého, který se vtělil do ženské bytosti Vilemíny. „Papežka“ Maifreda se oděla rouchem, které věrně kopírovalo papežský šat, a jak podotýká historik Čeněk Zíbrt, *konala pitvorné obřady*. Se strojenou důstojností jí ministrovaly Fiorbella a Agnese. Saramita v povznesené náladě kázal nové evangelium sv. Vilemíny. Vilemité pokorně líbali ruce a nohy papežce Maifredě, která žehнала věřícím a podávala jim hostie, jež se dotkly Vilemínina hrobu. Sbor zpíval sedm litanií složených Garbagnatim na Vilemíninu počest. Kazatelé Marchisio da Vedano, Lombardo Graziadeo, Alessandro a Martino Strabone prorokovali Vilemínino zmrtvýchvstání, během něhož se měla objevit ozářená ohnivými blesky a provázena hromobitím, jak líčí *Zjevení svatého Jana* neboli *Apokalypsa*.

Není divu, že takové náboženské třeštění nebylo inkvizici po chuti a výše uvedená slavnost byla poslední. O obřadech se dozvěděly církevní i světské

úřady – ochotných informátorů se najde dost v každé době, nehledě na povyk, který musela tahle „pitvorná“ pouť způsobit. Celá aféra skončila rozmetáním sekty, vykopáním a spálením Vilemíniných ostatků. Ona sama byla ve všem nevinně, a jak víme, žádné uctívání si nepřála.

Hanebnice, nebo svěťice?

Ještě dlouho po zásahu inkvizice byli mniši chiaravallského kláštera podezřelí z kacírství. Na jejich výsleších se podílel inkvizitor Guido. Inkvizice byla řádně vedenou institucí, a tak máme dokumenty i o pokračování případu Vilemína.

Guido položil mnichovi Marchisiovi di Secchiovi tyto otázky:

Znal jste Vilemínu? Kde jste ji poznal? Věřil jste, že je Duch svatý? Osvěcoval jste její hrob? Mluvil jste, že byl nespravedlivý rozsudek od inkvizice nad ní pronesen?

Mnich se nezalekl, jak je z inkvizičního protokolu patrné, a mužně odpovídal:

*Znal jsem tu ženu, protože bydlela v Miláně v domě našemu klášteru příslušném. Věřil jsem, že byla rozená Češka z rodu královského, protože sama tak tvrdila. Avšak jak bych mohl věřit, že Vilemína jest Duch svatý, když ona sama na mou otázku o tom výslovně odvětila, že jest obyčejná ženská a bídný červ, ba se velice hněvala na Saramitu? Souhlasně Maifreda až do poslední hodinky hájila nevinnost Vilemíny, jak prý odmítala důvěru lidí, kteří přicházeli pro pomoc a útěchu slovy: *I jdětež, já přece nejsem Bůh.**

Rozsvěcoval jsem svíce na jejím hrobě proto, že je přinášeli její ctitelé. Nevím, zdali jsem se tím provinil, když podle církevních obřadů pohřebních stavím svíce vedle rakve s nebožtíkem. Přiznávám, že jsem řekl, a zde znovu opakuji, že jestli je Vilemína v nebi, váš soud její slávě neuškodí.

Jelikož inkvizitor neodpověděl nebo nemáme jeho reakci zaznamenanou, toto jsou poslední zdokumentovaná slova, které máme o Vilemíně k dispozici.

Otázka tajemné české princezny vzrušovala nejednoho badatele. František Palacký bránil Vilemínu a vilemity a nevěřil, že vykonávali nějaké orgie podobné adamitským hodům lásky. Také vystupoval proti tomu, aby byla Vilemína považována za Saramitovu milenkou.